

гръцки езикъ не ще донесе истинска обнова на духоветъ и възстановяване на националното ни достоинство. Пишейки тогава едно „Възвание къмъ първенцитъ и образованитъ православни албанци“ по поръчка на албанския патриотъ Наумъ Векилхарджи и отъ негово име, той изтъква, какъ добилитъ нѣкакво образование въ чужбина албанци, „поради незнание на родния си езикъ, се принуждаватъ въ доброволно изгнание, далечъ отъ родината, да си търсятъ щастieto“. Между това албанцитъ само тогава ще се избавятъ отъ бедствено политическо положение и невежество, „когато захванатъ да обработватъ родния си езикъ“, и то чрезъ собствени писмена. Сжщото важи и за по-напредналитъ иначе българи. Тѣ, мисли Селимински предъ Золотовича, доколкото сж учени, сж се опили отъ „прословутото гръцко питие“ и предпочитатъ гръцката писменостъ предъ своята. „Прочее, нашата младежъ, съ това гръцко учение, като безполезна за народа и родината си, и считайки недостойно да живѣе между него, който нѣма гръцкитъ достоинства, бѣга отъ бащиното си огнище, осждена да живѣе зле, далечъ отъ родители, роднини, приятели, съграждани, а народътъ губи младежки сили, отъ които трѣбва да очаква щастие“. Дори да остане при народа, такава младежъ не ще може да го приобщи ни отъ учителска катедра, ни отъ амвона или другояче къмъ своитъ знания на чуждъ езикъ. „И така всички трудове и борби за единностъ на народа ни отъ страна на такава погръчена, макаръ и неизвратена нравствено младежъ, оставатъ безплодни“. Колкото и доволни отъ науката си, такива лица ще скърбятъ, че оставатъ безполезна и за сегашното и за бжднитъ поколѣния.

Селимински следва тукъ насоки и възгледи на Априлова, изказвани по-рано и застѣпени особено въ Денница, Като него той вижда заплашителното тържество на гръкоманията и проповѣдва повратъ къмъ българщината въ съзнание, езикъ и книжнина. И ако Априловъ сжди благосклонно бившитъ атински възпитаници, дошли да продължатъ учението си въ Одеса, за отказа имъ отъ опасното гръкоманство („гръкоманията бѣше завлѣкла нѣкои отъ тѣхъ въ Атина, но, слава Богу, народността имъ се разбуди“), Селимински може само да се гордѣе, че е съдействувалъ най-много за постигане на този резултатъ. Колко щастливъ като българинъ се чувствува